

Downloaded via the EU tax law app / web

62017CJ0045

DOMSTOLENS DOM (tionde avdelningen)

den 18 januari 2018 (*1)

”Begäran om förhandsavgörande – Fri rörlighet för kapital – Artiklarna 63 och 65 FEUF – Förordning (EG) nr 883/2004 – Artikel 11 – Avgifter som utgår på kapitalinkomster och som bidrar till finansieringen av den sociala tryggheten i en medlemsstat – Undantag för medborgare i Europeiska unionen som är anslutna till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat – Fysiska personer som är anslutna till ett system för social trygghet i ett tredjeland – Särbehandling – Restriktion – Skäl”

I mål C-45/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike), genom beslut av den 25 januari 2017, som inkom till domstolen den 30 januari 2017, i målet

Frédéric Jahin

mot

Ministre de l'Économie et des Finances,

Ministre des Affaires sociales et de la Santé,

meddelar

DOMSTOLEN (tionde avdelningen)

sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden A. Borg Barthet samt domarna M. Berger och F. Biltgen (referent),

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

–

Frédéric Jahin, genom E. d'Onorio di Meo, avocat,

–

Frankrikes regering, genom D. Colas och R. Coesme, båda i egenskap av ombud,

–

Europeiska kommissionen, genom D. Martin och L. Malferrari, båda i egenskap av ombud, med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1

Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 63–65 FEUF och artikel 11 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1 och rättelse i EUT L 200, 2004, s. 1).

2

Begäran har framställts i ett mål mellan Frédéric Jahin och ministre de l'Économie et des Finances (ekonomi- och finansministern, Frankrike) och ministre des Affaires sociales et de la Santé (ministern för sociala frågor och hälsofrågor, Frankrike) rörande den förstnämndas skyldighet att för åren 2012–2014 betala olika sociala avgifter och skatter på inkomst av kapital i Frankrike.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3

Rådets förordning nr 883/2004 upphävde, med verkan från den 1 maj 2010, rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71). De bestämmelser i förordning nr 883/2004 som är relevanta för förevarande mål har emellertid inte ändrats i någon större utsträckning i förhållande till motsvarande bestämmelser i den upphävda förordningen.

4

I artikel 2 i förordning nr 883/2004, med rubriken "Personkrets", föreskrivs följande i punkt 1:

"Denna förordning skall tillämpas på alla som är medborgare i en medlemsstat, statslösa och flyktingar som är bosatta i en medlemsstat och som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater, samt deras familjemedlemmar och efterlevande."

5

I artikel 3.1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

"Denna förordning skall tillämpas på all lagstiftning om de grenar av den sociala tryggheten som rör:

a)

förmåner vid sjukdom,

b)

förmåner vid moderskap och likvärdiga förmåner vid faderskap,

c)

förmåner vid invaliditet,

d)

förmåner vid ålderdom,

e)

förmåner till efterlevande,

f)

förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetsjukdom,

g)

dödsfallsersättningar,

h)

förmåner vid arbetslöshet,

i)

förmåner vid förtida pensionering,

j)

familjeförmåner.”

6

I artikel 11.1 i förordningen föreskrivs följande:

”De personer som denna förordning tillämpas på skall omfattas av endast en medlemsstats lagstiftning. ...”

7

Förordning nr 883/2004 är tillämplig på samtliga medlemsstater i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) enligt Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 76/2011 av den 1 juli 2011 om ändring av bilaga VI (Social trygghet) och protokoll 37 till EES-avtalet (EUT L 262, 2011, s. 33).

8

Såvitt gäller Schweiziska edsförbundet ska enligt artikel 8 i avtalet mellan Europeiska

gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan om fri rörlighet för personer, som undertecknades i Luxemburg den 21 juni 1999 (EGT L 114, 2002, s. 6) och som trädde i kraft den 1 juni 2002, de avtalsslutande parterna, i enlighet med bilaga II, fastställa bestämmelser för samordning av systemen för social trygghet. Genom beslut nr 1/2012 av Gemensamma kommittén som inrättats genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om fri rörlighet för personer av den 31 mars 2012 om ersättande av bilaga II (Samordningen av socialförsäkringssystemen) till avtalet (EUT L 103, 2012, s. 51), vilket trädde i kraft den 1 april 2012, uppdaterades avsnitt A och hänvisar numera till förordning nr 883/2004.

Fransk rätt

9

I artikel 1600–0 C i code général des impôts (Allmän lag om skatter och avgifter), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, föreskrivs följande:

”En allmän social avgift (contribution sociale généralisée) på inkomst av kapital ska fastställas, kontrolleras och uppbäras enligt bestämmelserna i artikel L. 136–6 i code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet).”

10

Artikel L.136–6 i code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet), i dess lydelse enligt lag nr 2012–958, av den 16 augusti 2012 har följande lydelse:

”1. Fysiska personer som har skatterättsligt hemvist i Frankrike i den mening som avses i artikel 4 B i code général des impôts (Allmän lag om skatter och avgifter) ska betala en avgift på inkomst av kapital (contribution sur les revenus du patrimoine) vilken beräknas på grundval av det nettobelopp som används för beräkning av inkomstskatt. ...

I bis. Nämda avgift ska även erläggas av fysiska personer som inte har skatterättsligt hemvist i Frankrike i den mening som avses i artikel 4 B i code général des impôts (Allmän lag om skatter och avgifter). Avgiften beräknas på grundval av det nettoinkomstbelopp, som avses i artikel 164 B I i samma lag, som används för beräkning av inkomstskatt.

...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11

Frédéric Jahin är fransk medborgare och bosatt i Kina sedan år 2003. Han utövar förvärvsverksamhet där och är ansluten till en privat försäkring för social trygghet.

12

Mellan åren 2012 och 2014 påfördes han olika avgifter i Frankrike på inkomster av fast egendom samt på en vinst som uppstått vid överlåtelse av en fastighet.

13

EU-domstolen har redan tidigare besvarat en begäran om förhandsavgörande från den hänskjutande domstolen, Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike), i ett mål som

avsåg samma sorts avgifter. Detta mål avgjordes genom dom av den 26 februari 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), i vilken EU-domstolen slog fast att i den mån dylika avgifter har ett direkt och relevant samband med vissa grenar av social trygghet som uppräknas i artikel 4 i förordning nr 1408/71 omfattas de av förordningens tillämpningsområde och av principen att en enda lag ska tillämpas som föreskrivs i artikel 13.1 i samma förordning. Detta gäller även om nämnda avgifter tas ut på de skattskyldiga personernas kapitalinkomster oberoende av huruvida de utövar någon yrkesverksamhet.

14

Som en följd av ovannämnda dom fann den hänskjutande domstolen, i beslut av den 27 juli 2015, att en fysisk person som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat har rätt att kräva återbetalning av de avgifter som tagits ut i Frankrike på grundval av dennes inkomster av kapital.

15

Sättet för att erhålla återbetalning av de avgifter som tagits ut i strid med unionsrätten preciserades genom två pressmeddelanden av den 20 oktober 2015 från å ena sidan secrétaire d'État chargé du Budget (statssekreterare med ansvar för budgetfrågor, Frankrike) och, å andra sidan directeur général des Finances publiques (generaldirektören med ansvar för de offentliga finanserna, Frankrike). I pressmeddelandena preciseras bland annat att rätt till återbetalning är förbehållen fysiska personer som är anslutna till ett system för social trygghet i en annan stat än Republiken Frankrike inom Europeiska unionen, EES eller Schweiziska edsförbundet. Personer som är anslutna till ett system för social trygghet i ett tredjeland är således uteslutna.

16

Den 11 mars 2016 väckte Frédéric Jahin talan om maktmissbruk vid den hänskjutande domstolen. Talan riktades mot pressmeddelandena och klaganden gjorde gällande att den ovannämnda uteslutningen strider mot förordning nr 883/2004 och principen om fri rörlighet för kapital som föreskrivs i artikel 63 FEUF.

17

Mot denna bakgrund beslutade Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen.

”Ska artiklarna 63, 64 och 65 FEUF tolkas så att

1)

det utgör en restriktion för kapitalrörelser från eller till tredjeland, som i princip är förbjuden enligt artikel 63 FEUF, att en person som är ansluten till ett system för social trygghet i en stat utanför Europeiska unionen annat än staterna i [EES] och [Schweiziska edsförbundet] – i likhet med personer anslutna till socialförsäkringen i [Republiken] Frankrike – påförts sådana avgifter på kapitalinkomster som föreskrivs i fransk lagstiftning och som omfattas av tillämpningsområdet för förordning [nr 883/2004], medan en person som omfattas av ett system för social trygghet i en annan medlemsstat än Frankrike inte kan påföras sådana avgifter, med hänsyn till förordningens bestämmelser,

2)

För det fall den första frågan besvaras jakande önskas svar på huruvida denna restriktion för

kapitalrörelser – som är följden av en kombination av, å ena sidan, fransk lagstiftning enligt vilken de omtvistade avgifterna tas ut av samtliga som uppbär vissa kapitalinkomster utan att det görs någon skillnad beroende på platsen där dessa personer är anslutna till ett system för social trygghet och, å andra sidan, en sekundärrättslig rättsakt från ... unionen – kan anses förenlig med bestämmelserna i ovannämnda artikel i [FEU-fördraget], i synnerhet

–

med avseende på artikel 64 [FEUF] för de kapitalrörelser som omfattas av dess tillämpningsområde av det skälet att restriktionen är en konsekvens av den princip om att endast en medlemsstats lagstiftning ska vara tillämplig som föreskrivs i artikel 11 i [förordning nr 883/2004], vilken infördes i unionsrätten genom artikel 13 i [förordning nr 1408/71], det vill säga före den 31 december 1993 trots att avgifterna som tas ut på de aktuella kapitalinkomsterna infördes och trädde i kraft efter den 31 december 1993,

–

med avseende på artikel 65 [FEUF] av det skälet att fransk skattelagstiftning, vilken tillämpas i överensstämmelse med förordning [(EG) nr 883/2004] av den 29 april 2004, gör skillnad mellan skattskyldiga som inte befinner sig i samma situation med avseende på kriteriet om anslutning till ett system för social trygghet,

–

med avseende på förekomsten av tvingande skäl av allmänintresse som kan motivera en restriktion av den fria rörligheten för kapital, med anledning av att sådana hänsyn kan anses föreligga på grund av att de bestämmelser som utgör en restriktion för kapitalrörelser från eller till tredjeland uppfyller syftet som eftersträvas med [förordning nr 883/2004], det vill säga fri rörlighet för arbetstagare inom unionen ...?”

Prövning av tolkningsfrågorna

18

Den hänskjutande domstolen har ställt sina två frågor, som ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artiklarna 63 och 65 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat, såsom den som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken en medborgare i denna medlemsstat som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är ansluten till ett system för social trygghet i detta land, i nämnda medlemsstat påförs avgifter på kapitalinkomster i form av en avgift till socialförsäkringen som införts av nämnda stat, medan en unionsmedborgare som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat är undantagen från denna avgift på grund av principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 11 i förordning nr 883/2004, på grund av att en dylik nationell lagstiftning utgör en förbjuden restriktion för kapitalrörelser från och till tredjeland.

19

Det ska inledningsvis erinras om att artikel 63 FEUF inför fri rörlighet för kapital dels mellan medlemsstater, dels mellan medlemsstater och tredjeländer.

20

I artikel 63 FEUF, som är en av bestämmelserna i fördragets kapitel 4 i avdelning IV med rubriken

"Kapital och betalningar", föreskrivs att alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredjeländer ska vara förbjudna.

21

Härav följer att det territoriella tillämpningsområdet för den fria rörligheten för kapital som avses i artikel 63 FEUF inte är begränsat till kapitalrörelser mellan medlemsstaterna utan även omfattar sådana rörelser mellan medlemsstater och tredjeländer.

22

Vad gäller det materiella tillämpningsområdet för artikel 63 FEUF, definieras begreppet "kapitalrörelse" förvisso inte i EUF-fördraget. Det följer dock av domstolens fasta praxis att sådana rörelser i den mening som avses i denna artikel bland annat omfattar transaktioner varigenom personer som inte är bosatta i landet investerar i fast egendom i en medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 januari 2001, Stefan, C-464/98, EU:C:2001:9, punkt 5; dom av den 5 mars 2002, Reisch m.fl., C-515/99, C-519/99–C-524/99 och C-526/99–C-540/99, EU:C:2002:135, punkt 30, och dom av den 8 september 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, punkt 35).

23

Avgifter såsom dem som tagits ut enligt den aktuella nationella lagstiftningen i det nationella målet omfattas följaktligen av begreppet "kapitalrörelser" i den mening som avses i artikel 63 FEUF då de tagits ut på inkomster av fast egendom och på vinster som uppstått till följd av en fastighetsöverlåtelse vilka uppburits av en fysisk person med medborgarskap i denna stat men som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet

24

Det ska därefter avgöras huruvida den skattemässiga behandling som den aktuella nationella lagstiftningen ger medborgare som är bosatta i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är anslutna till ett system för social trygghet i detta tredjeland utgör en restriktion för kapitalrörelser i den mening som avses i artikel 63 FEUF.

25

Det följer av domstolens fasta praxis att de åtgärder som i egenskap av restriktioner för kapitalrörelser är förbjudna enligt artikel 63.1 FEUF omfattar sådana åtgärder som kan avhålla personer utan hemvist i landet från att investera i en medlemsstat eller som kan avhålla personer med hemvist i landet från att investera i andra stater (dom av den 23 februari 2006, van Hilten/van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, punkt 44; dom av den 26 maj 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, punkt 44, och dom av den 2 juni 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, punkt 27).

26

I förevarande fall är det ostridigt att den franska lagstiftningen behandlar franska medborgare som är bosatta i ett annat tredjeland än staterna i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är anslutna till ett system för social trygghet där på samma sätt som franska medborgare som är bosatta i Frankrike och som är anslutna till ett system för social försäkring där, då de i båda fallen och på samma sätt påförs de avgifter som tas ut på grundval av inkomst av kapital och som föreskrivs i denna nationella lagstiftning.

27

Däremot behandlas unionsmedborgare som är anslutna till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat, i en stat i EES eller i Schweiziska edsförbundet på ett i skattehänseende förmånligare sätt eftersom de är undantagna från sådana avgifter.

28

En dylik särbehandling kan avskräcka fysiska personer som är anslutna till ett system för social trygghet i ett annat tredjeland än staterna i EES eller Schweiziska edsförbundet från att investera i fast egendom i den medlemsstat de är medborgare i och kan därmed bromsa den fria rörligheten för kapital från sådana tredjeländer till den nämnda medlemsstaten.

29

En nationell lagstiftning såsom den som är aktuell i det nationella målet utgör därmed en restriktion för kapitalrörelser mellan en medlemsstat och ett tredjeland som i princip är förbjuden enligt artikel 63 FEUF.

30

Det ska slutligen prövas huruvida en sådan restriktion för den fria rörligheten för kapital kan vara berättigad.

31

Enligt artikel 65.1 a FEUF ska "artikel 63 EG ... inte påverka medlemsstaternas rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort".

32

Denna bestämmelse utgör ett undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för kapital och ska enligt domstolens fasta praxis därför tolkas restriktivt. Den kan följaktligen inte tolkas så, att all skattelagstiftning som innehåller bestämmelser om åtskillnad mellan skattskyldiga på grundval av var de har sin bostadsort automatiskt är förenlig med fördraget (dom av den 17 oktober 2013, Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, punkt 42, och dom av den 7 november 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, punkt 34).

33

Undantaget i artikel 65.1 FEUF är nämligen i sin tur begränsat genom artikel 65.3 FEUF, där det föreskrivs att de nationella bestämmelser som avses i artikel 65.1 FEUF "inte [får] utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 63" (dom av den 17 oktober 2013, Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, punkt 43).

34

Man måste således skilja särbehandling som är tillåten enligt artikel 65.1 FEUF från sådan godtycklig diskriminering som är förbjuden enligt punkt 3 i samma artikel. Av fast rättspraxis från domstolen framgår dock att en sådan nationell lagstiftning som är i fråga i det nationella målet endast är förenlig med fördragets bestämmelser om fri rörlighet för kapital om skillnaden i

behandling avser situationer som inte är objektivt lika eller om skillnaden kan rättfärdigas av tvingande hänsyn till allmänintresset (dom av den 6 juni 2000, Verkooijen, C?35/98, EU:C:2000:294, punkt 43; dom av den 7 september 2004, Manninen, C?319/02, EU:C:2004:484, punkterna 28 och 29, samt dom av den 8 september 2005, Blanckaert, C?512/03, EU:C:2005:516, punkt 42).

35

Frågan uppstår därför – när det gäller uppbörd av de avgifter som är aktuella i det nationella målet – huruvida det föreligger en objektiv skillnad ur bosättningssynpunkt mellan situationen för en unionsmedborgare som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat än den berörda medlemsstaten och en medborgare i denna medlemsstat som är ansluten till ett system för social trygghet i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet.

36

Domstolen påpekar härvidlag att det kriterium som används i den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet för att göra skillnad mellan skattskyldiga fysiska personers situation visserligen inte är uttryckligen kopplat till deras bosättningsort utan grundas på deras anslutning till ett system för social trygghet.

37

Då fysiska personer som inte är anslutna till ett system för social trygghet i en medlemsstat i de flesta fall utgörs av personer som inte är bosatta i landet, leder emellertid ett sådant kriterium i praktiken till att åtskillnad mellan fysiska skattskyldiga personer görs utifrån deras bosättningsort (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 september 2005, Blanckaert, C?512/03, EU:C:2005:516, punkt 38).

38

Det ska därför prövas om en unionsmedborgare som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat befinner sig i en situation som – med avseende på målsättningen med, föremålet för och innehållet i lagstiftningen i denna medlemsstat – är jämförbar med situationen för en medborgare i nämnda medlemsstat men som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och är ansluten till ett system för social trygghet där (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 juni 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C?252/14, EU:C:2016:402, punkt 48).

39

Vad i förevarande fall beträffar syftet med den franska lagstiftningen erinrar domstolen om att de aktuella pressmeddelandena – såsom påpekats i punkterna 13–15 ovan – endast preciserar hur fysiska personer som uppbär kapitalinkomster i Frankrike men som är anslutna till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat kan erhålla återbetalning av de avgifter som tagits ut i strid med unionsrätten.

40

Enligt principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet, vilken föreskrivs i artikel 11 i förordning nr 883/2004, är det inte tillåtet för en medlemsstat att – av unionsmedborgare som är anslutna till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat – ta ut sådana avgifter som dem som är aktuella i det nationella målet vilka – trots att de kvalificeras som skatt i nationell lagstiftning – har ett direkt och tillräckligt relevant samband med de lagar som

reglerar de grenar av social trygghet som uppräknas i artikel 3.1 i förordning nr 883/2004 och som särskilt är avsedda för att finansiera ett system för social trygghet i den första medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, punkterna 23, 24, 26 och 39).

41

Principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet syftar, såvitt gäller unionsmedborgare som förflyttar sig inom unionen, till att undvika de komplikationer som kan uppstå om olika nationella lagstiftningar tillämpas samtidigt och att undanröja den särbehandling som kan följa av partiell eller fullständig kumulering av tillämpliga lagstiftningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

42

Av vad som anförts ovan följer att det föreligger en objektiv skillnad mellan å ena sidan situationen för en medborgare i den berörda medlemsstaten som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är ansluten till ett system för social trygghet i detta land, och å andra sidan situationen för en unionsmedborgare som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat i den mån endast den sistnämnda medborgaren kan åberopa principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet, som föreskrivs i artikel 11 i förordning nr 883/2004, med anledning av att han eller hon har förflyttat sig inom unionen.

43

Däremot föreligger det inte någon objektiv skillnad mellan situationen för en medborgare i den berörda medlemsstaten som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är ansluten till ett system för social trygghet i detta land och situationen för en medborgare i samma medlemsstat som är bosatt och ansluten till ett system för social trygghet där, eftersom de i båda fallen inte använt sig av sin rätt till fri rörlighet inom unionen och därför inte kan åberopa principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet.

44

Härav följer att en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, kan motiveras med avseende på artikel 65.1 a FEUF, genom den objektiva skillnad som föreligger mellan en fysisk person, som är medborgare i en medlemsstat men bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är ansluten till ett system för social trygghet i detta land, och en unionsmedborgare som är bosatt och ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat.

45

Det ska under alla omständigheter tilläggas att en annan tolkning skulle innebära att en medborgare i en medlemsstat som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet, såsom Frédéric Jahin, skulle komma i åtnjutande av principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet, som föreskrivs i artikel 11 i förordning nr 883/2004, trots att principen enligt artikel 2.1 i samma förordning endast är tillämplig på medborgare i en av medlemsstaterna som omfattas av lagstiftningen i fråga om social trygghet i en eller flera medlemsstater.

46

Eftersom FEU-fördraget inte innehåller några bestämmelser som utsträcker den fria rörligheten för arbetstagare till att gälla personer som flyttar till ett tredjeland finns det anledning att undvika att tolkningen av artikel 63.1 FEUF, såvitt gäller relationerna med andra tredjeländer än EES eller Schweiziska edsförbundet, ger personer som inte omfattas av det territoriella tillämpningsområdet för den fria rörligheten för arbetstagare möjlighet att dra fördel av denna frihet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 november 2012, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, punkt 100).

47

Mot denna bakgrund ska de ställda frågorna besvaras på följande sätt. Artiklarna 63 och 65 FEUF ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat, såsom den som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken en medborgare i denna medlemsstat som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är ansluten till ett system för social trygghet i detta land, i nämnda medlemsstat påförs avgifter på kapitalinkomster i form av en avgift till socialförsäkringen som införts av nämnda stat, medan en unionsmedborgare som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat är undantagen från denna avgift på grund av principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 11 i förordning nr 883/2004.

Rättegångskostnader

48

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tionde avdelningen) följande:

Artiklarna 63 och 65 FEUF ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en lagstiftning i en medlemsstat, såsom den som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken en medborgare i denna medlemsstat som är bosatt i ett annat tredjeland än en stat i EES eller Schweiziska edsförbundet och som är ansluten till ett system för social trygghet i detta land, i nämnda medlemsstat påförs avgifter på kapitalinkomster i form av en avgift till socialförsäkringen som införts av nämnda stat, medan en unionsmedborgare som är ansluten till ett system för social trygghet i en annan medlemsstat är undantagen från denna avgift på grund av principen att en enda medlemsstats lagstiftning ska tillämpas i fråga om social trygghet, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 11 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning

av de sociala trygghetssystemen.

A. Calot Escobar

Justitiesekreterare

A. Borg Barthet

Tillförordnad ordförande på tionde avdelningen

(*1) Rättegångsspråk: franska.